

Què poden fer les petites

1. No moure's per a evitar riscos.

Basant-se en la confiança i els lligams familiars de la clientela com a avantatge competitiu, moltes caixes petites propugnen com a opció de futur no iniciar cap estratègia d'integració ni tàctiques de fusions. Tant al Principat com al País Valencià i a les Illes, alguns consells d'administració de caixes d'àmbit estrictament regional han trobat en aquest *quietisme* financer una solució per consolidar-se en sectors econòmics concrets. Els perills d'aquesta opció, precisament, són la concentració de riscos en una determinada activitat o clientela. Algunes d'aquestes caixes petites, a més de patir els efectes negatius d'aquesta especialització sectorial, s'han vist davant la impossibilitat de modernitzar l'oferta al ritme que marquen les exigències actuals per falta de recursos financers.

2. Invertir fora del seu territori natural.

Els últims temps, les nostres petites caixes han trobat nombrosos problemes de tot tipus per a créixer. La majoria d'elles han hagut de recórrer a la cessió d'actius, mitjançant inversions en projectes fora del seu territori natural d'actuació. Aquesta és una de les activitats que les grans entitats financeres ja fa temps que eviten perquè ja no són rendibles i comporten molt de risc. Avui dia, qualsevol consell d'administració d'una institució d'estalvi prefereix veure una consolidació dels recursos més aviat que comprovar que l'entitat s'ha fet més gran.

D'altra banda, obrir oficines fora del seu àmbit en aquests moments delicats d'inseguretats financeres per la recessió econòmica pot tenir nuls beneficis alhora que fa augmentar notablement les despeses d'exploració, un capítol que a hores d'ara es mira amb lupa al final de cada exercici. En tot cas, per a les caixes sense molts recursos, aquest tipus d'inversió no està mai compensada pels resultats obtinguts.

3. Obrir camins cap a fusions. Malgrat l'atractiu que tenen les propostes de fusió, generalment en desigualtat notòria entre un soci gran i un altre de petit, els responsables de les caixes amb menys recursos han començat a adonar-se que sovint dir que sí a una fusió significa unir problemes i duplicar els serveis centrals. Al País Valencià, les tres entitats que encara queden amb independència d'actuació (Caixa

RAFA GIL

de Carlet, Caixa de Sagunt i Caixa d'Ontinyent) estan agrupades en una confederació, però al Principat la Generalitat no té la voluntat política (potser per evitar de pagar més tard la factura de possibles errors de càlcul) o no té la força suficient per a concentrar l'activitat d'aquestes institucions. Tot i això, en determinats moments han sorgit iniciatives serioses en aquest sentit. També s'ha parlat de la possibilitat de tenir alguns serveis comuns per a evitar costos d'explotació.

Cal afegir-hi les conseqüències que representa enfrontar-se per aquesta via de concentració als notables locals que formen generalment part dels consells d'administració i que sovint són els mateixos representants de les forces socials, polítiques i econòmiques de la zona d'actuació.

4. Posar-se un preu i vendre's. Hi ha més d'un director general de les nostres petites caixes que no s'ho ha pensat dues vegades a la vista dels resultats dels últims exercicis per a tocar a la porta d'assessor financers, grans caixes i bancs comercials amb l'objectiu de trobar aliances i fins i tot tancar una possible venda.

Aquestes solucions, tot i que representen sovint eixides d'emergència per evitar senzillament la desaparició de l'entitat, solen ensopagar amb una oposició dels consells d'administració que defensen abans de tot les aportacions socials i culturals de les caixes que la recerca de beneficis. Aquesta opció, a més, provoca un buit difícil de substituir en els costums d'estalvi d'una clientela tradicional.

I. P.